

Sygn. akt VIII U 1453/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Protokolant:	Katarzyna Stefańczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2018 r. w Gliwicach

sprawy I. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania I. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 19 stycznia 2018 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej I. N. prawo do emerytury poczynając od 1 grudnia 2017r.
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonej kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

(-) SSO Mariola Szmajduch

Sygn. akt. VIII U 1453/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 stycznia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., powołując się na art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2017r., poz. 1383, z późn. zm.) odmówił ubezpieczonej I. N. ponownego ustaleniaprawa do emerytury w niższym wieku w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu ZUS podkreślił, że odwołująca od momentu wydania decyzji z 25 stycznia 2017r., nie przedłożyła nowych dowodów mających wpływ na zmianę tej decyzji. Dalej organ rentowy zaznaczył, że do pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył okresu od 1 września 1978r. do 14 maja 1982r., wobec nieprzedłożenia świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczona domagała się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu podniosła, iż pracę w warunkach szczególnych wykonywała dodatkowo (...) Zakładach (...) na stanowisku przędzacza oraz przewijacza w okresie od 1 września 1978r. do 14 sierpnia 1986r., z wyłączeniem okresu urlopu wychowawczego od 15 maja 1982r. do 14 sierpnia 1986r. Nadto wskazała, iż fakt oraz wymiar świadczonej przez nią pracy w tym charakterze, wynika z zeznań świadka, o przesłuchanie którego wniosła.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko. ZUS wskazał, że w oparciu o przedłożone dowody zaliczył ubezpieczonej jedynie 12 lat, 3 miesiące i 15 dni takiej pracy wykonywanej od 15 sierpnia 1986 do 31 grudnia 1998r. w Piekarni (...) w Z. na stanowisku piekarza i pomocy piekarza. Nie uwzględnił do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...), bowiem w przedłożonym przez nią świadectwie pracy pracodawca jedynie ogólnie powołał się na zarządzenie resortowe. Równocześnie jednak nie wskazano w jakich okresach praca w warunkach szczególnych była przez odwołującą świadczona oraz pod którą pozycją wykazu została wymieniona. Dodatkowo ZUS podkreślił, że po wydaniu pierwszej decyzji, ubezpieczona składając nowy wniosek przedłożyła jedynie świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez świadka. W ocenie organu rentowego świadectwo to nie stanowi nowego dowodu.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje :

W dniu 9 stycznia 2017r. ubezpieczona I. N., urodzona (...) złożyła wniosek o emeryturę w wieku niższym niż 60 lat z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Ubezpieczona przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego, jednak równocześnie z wnioskiem o emeryturę złożyła wniosek o przekazanie zgromadzonych tam wniosków na rzecz dochodów budżetu państwa. Do 31 grudnia 1998r. udokumentowała ponad 20 letni okres składkowy i nieskładkowy – okoliczności te były niesporne pomiędzy stronami.

Na podstawie złożonych przez ubezpieczoną świadectw pracy i dokumentów organ rentowy do 31 grudnia 1998r. uwzględnił jej 12 lat, 3 miesiące i 15 dni okresów pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uwzględnił natomiast odwołującej do takich okresów pracy w (...) Zakładach (...), wobec nie przedłożenia przez nią za ten okres świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Na okoliczność wykazania tego okresu odwołująca przedłożyła świadectwo pracy z 8 sierpnia 1986r., w którym pracodawca w punkcie 3 umieścił jedynie zapis „Praca w warunkach szczególnych. Zarządzenie Nr 18/83 (...)”. W konsekwencji ZUS 25 stycznia 2017r. wydał decyzję odmawiającą ubezpieczonej prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Następnie 28 grudnia 2017r., I. N. wystąpiła z ponownym wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Do wniosku tego dołączyła świadectwo pracy, wystawione 31 sierpnia 2000r., przez Syndyka Masy Upadłości (...) S.A., w którym potwierdzono, że K. F. wykonywała pracę w warunkach szczególnych będąc zatrudnioną na stanowiskach pomoc prządki, pomocy w wydziale układania przędzy oraz konserwatora maszyn, tj. pracę wymienioną w rozporządzeniu Nr 18/83 (...), wykaz A, dział VII poz. 1, pkt 9, 10 i 12. Ubezpieczona dołączyła też pisemne oświadczenie K. F., w którym potwierdziła ona, iż I. N. pracowała z nią na takich samych stanowiskach oraz na tych samych maszynach, od 1 września 1978r. do 29 lutego 1980r.

W załatwieniu tego wniosku organ rentowy wydał 19 stycznia 2018r. zaskarżoną decyzję.

W toku procesu Sąd ustalił, iż odwołująca po ukończeniu (...) Szkoły (...) w L., od 1 września 1978r., została przyjęta do (...) Zakładów (...) na stanowisko pomocnika prządki. Od 1 września 1980r. pracowała na stanowisku przędzacza. Praca pomocnika prządki i przędzacza różniła się wyłącznie w ilości obsługiwanych maszyn, co było związane z nabytym doświadczeniem i umiejętnościami pozwalającymi na nadzorowaniu pracy większej ilości maszyn. Równocześnie jednak warunki pracy na obu tych stanowiskach były tożsame. Mianowicie zarówno pomocnik prządki jak i przędzacz, pracowali obok siebie na tych samych maszynach, tj. przędzarkach. Były to maszyny

wysokoobrotowe służące do przewijania przędzy bawełnianej o większej grubości, na przędzę o mniejszej średnicy. Na każdej takiej maszynie zamontowanych było 200 wrzecion, które pracowały równocześnie wywołując znaczny hałas i wysoką temperaturę od części ruchomych maszyny, jak również pył i kurz z przerabianego materiału.

Odwołująca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. 8 godzin w wymiarze dobowym, wykonywała swoje obowiązki pracownicze, właśnie przy obsłudze tych maszyn. Czasami jedynie była kierowana do zastępowania pracownika w dziale przewijania przędzy. Praca jednak odbywała się w tym czasie na tej samej hali produkcyjnej i w dodatku również była związana z obróbką surowców włókienniczych i ich przędzeniem. Do innego rodzaju prac nie była kierowana. Natomiast po drugim miesiącu ciąży została skierowana do wykonywania lżejszych prac. Zajmowała się pracami porządkowymi, które wykonywała na tej samej hali na której pracowała dotychczas i podlegała tym samym, co dotychczas, narażeniem na warunki szkodliwe środowiska pracy, gdyż pracę tą wykonywał pomiędzy maszynami przędzalniczymi. W dniu 3 stycznia 1982r. odwołująca urodziła dziecko i od tego dnia skorzystała z urlopu macierzyńskiego, a od 15 maja 1982r. do końca zatrudnienia

u tego pracodawcy, z urlopu wychowawczego. Po zakończeniu urlopu wychowawczego, a zarazem zatrudnienia w (...) Zakładach (...), od 15 sierpnia 1986r. ubezpieczona rozpoczęła kolejne zatrudnienie wiążące się z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach w Piekarni (...) w Z..

Razem z ubezpieczoną, od początku jej zatrudnienia u tego pracodawcy, do końca lutego 1980r., pracowała K. F. również zatrudniona w tym czasie na stanowisku pomocnika prządki. Okres pracy świadka na tym stanowisku został przez pracodawcę zaliczony do pracy w warunkach szczególnych, co potwierdził on w świadectwie pracy. Organ rentowy nie kwestionował tej okoliczności i przyznał świadkowi prawo do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w warunkach szczególnych, gdzie uwzględniono również okres pracy na stanowisku pomocnika prządki.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt organu rentowego – w tym świadectwa pracy świadka K. F., zeznań świadka K. F. (k.24-25), i wyjaśnień ubezpieczonej (k.17-18 i 25-26), a także akt osobowych odwołującej, dołączonych do akt niniejszej sprawy.

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych oraz do rozstrzygnięcia sprawy. Zgromadzona w sprawie dokumentacja została sporządzona w sposób rzetelny i nie budzący wątpliwości, a zeznania świadka i ubezpieczonej są spójne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, dając łącznie pełny obraz przebiegu i charakteru zatrudnienia odwołującej w spornym okresie. Nadto zeznania świadka i odwołującej korelują z zapisami w dokumentacji osobowej ubezpieczonej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej, I. N. zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, iż w razie złożenia odwołania od decyzji organu rentowego wydanej w trybie art. 114 ust. 1 ustawy z 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie obowiązuje prekluzja dowodowa, ograniczająca możliwość zgłaszania wniosków dowodowych do etapu postępowania administracyjnego poprzedzającego wydanie tejże decyzji. Ubezpieczony może zatem także w postępowaniu sądowym powoływać się na nowe okoliczności oraz dowody uzasadniające wznowienie postępowania w trybie tego przepisu i rzutujące na jego prawo do wnioskowanego świadczenia. Dla wszczęcia postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczenia wystarczające jest zaistnienie jednej z wymienionych w art. 114 ust. 1 ustawy

z 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przesłanek,

tj. przedłożenie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności występujących przed wydaniem prawomocnej decyzji organu rentowego. Nowe dowody mogą zaś być dowodami osobowymi i dotyczyć faktów stanowiących przedmiot ustaleń w poprzednim postępowaniu o to świadczenie, byle byłyby to dowody wówczas istniejące, lecz niepowołane przez stronę. Celem ich wskazania przez wnioskodawcę jest wszakże ustalenie okoliczności faktycznych istniejących przed wydaniem wcześniejszej decyzji, mających wpływ na powstanie prawa do świadczenia lub jego wysokości. Wspomniane nowe dowody podlegają ocenie zgodnie

z regulami art. 233 k.p.c. – tak Sąd Najwyższy w wyroku z 21 lutego 2017r. sygn. akt II UK 740/15 (Lex nr 2255425).

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r. poz. 1383, ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

W zakresie określenia wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 ww. ustawy, rodzajów prac lub stanowisk oraz warunków, na podstawie których ubezpieczonym przysługuje prawo do emerytury art. 32 ust. 4 odsyła do uregulowań Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Natomiast jak stanowi § 1, ust 1 i 2 rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami".

W myśl § 3 i 4 rozporządzenia, pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w załączonym do rozporządzenia wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet
- ma wymagany 20 letni okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Kwestie posiadania przez ubezpieczoną ponad 20 letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na rzecz dochodów budżetu państwa, nie były sporne.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczoną (na dzień 1 stycznia 1999r.) wymaganego 15 letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem organ rentowy zaliczył jedynie 12 lat, 3 miesiące i 15 dni takiej pracy.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału Sąd uznał, że ubezpieczona I. N., ukończyła 55 rok życia, i na dzień 31 grudnia 1998r. udowodniła łącznie ponad 15 lat pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach. Nie budzi wątpliwości Sądu, że praca ubezpieczonej w okresach dotychczas uznanych przez ZUS za pracę w warunkach szczególnych, tj. zatrudnienia na stanowisku pomocy piekarza i piekarza, podlega zaliczeniu do prac o takim charakterze. Podobnie praca ubezpieczonej w (...) Zakładach (...) od 1 września 1978r.

do 14 maja 1982r. na stanowisku pomocnika prądki i przędzarza była pracą stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywaną w szczególnych warunkach, przy obróbce surowców włókienniczych i ich przędzeniu.

Zgodnie z wykazem A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracą w szczególnych warunkach, uprawniającą do niższego wieku emerytalnego są prace wymienione: w dziale VII poz. 1, tj. obróbka surowców włókienniczych i ich przędzenie.

Sąd miał też na uwadze, że chociaż wykazy resortowe i zakładowe nie stanowią samodzielnej podstawy zaliczenia danego rodzaju zatrudnienia do prac w szczególnych warunkach, mogą być one pomocne przy wykładni przepisów rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43, ze zm.). Przyznając zasadniczą rolę w kwalifikowaniu prac w szczególnych warunkach cytowanemu rozporządzeniu Rady Ministrów należy podkreślić, że w świetle przepisów wykazu A stanowiącego załącznik do tegoż rozporządzenia, wyodrębnienie owych prac ma charakter stanowiskowo-branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2013r. II UK 190/12 LEX nr 136024).

Sąd przeanalizował zatem również przepisy zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z 7 lipca 1987r. (Dz. Urz. (...) z 3 sierpnia 1987r.) w sprawie pracy wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego. W akcie tym wymieniono, dla poszczególnych gałęzi przemysłu, stanowiska na których prace, z punktu widzenia tego resortu, winny być zaliczone do prac w warunkach szczególnych. I tak w dziale VII wykazu A, pod poz. 1 wymieniono stanowiska na których wykonywana była praca przy obróbce surowców włókienniczych i ich przędzeniu. Do stanowisk takich zaliczono przędzarza (pkt 9) i pomocnika w oddziale produkcyjnym (pkt 10).

Wprawdzie wykaz resortowy nie może rozszerzać, w porównaniu do wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43), kwalifikacji stanowisk pracy, na których wykonywane zatrudnienie jest uznawane za pracę w warunkach szczególnych, gdyż byłoby to przekroczeniem granicy delegacji ustawowej (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 marca 2013r. sygn. akt III AUa 85/13, LEX 1293663). Może jednak określać stanowiska, na jakich praca w tym charakterze była wykonywana.

W ocenie Sądu, wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, jednoznacznie wskazują, że praca odwołującej w spornym okresie, tj. praca w (...) Zakładach (...) od 1 września 1978r. do 14 maja 1982r. była pracą polegającą na obróbce surowców włókienniczych i ich przędzeniu. Tym samym należy ją zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych.

Należy podkreślić, że okres zatrudnienia może być zaliczony do pracy w warunkach szczególnych, gdy pracownik faktycznie wykonywał prace objęte wykazem prac uprawniających do wcześniejszej emerytury, pomimo że stanowisko jakie mu formalnie przypisano nie jest wymienione w wykazie. Wymieniony wyżej wykaz A nie określa bowiem stanowisk pracy, ale definiuje rodzaj prac, które są uważane za wykonywane w szczególnych warunkach. Decydujące znaczenie dla zakwalifikowania pracy jako realizowanej w szczególnych warunkach ma nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj, charakter i warunki pracy.

W ocenie Sądu wyłączeniu z okresu pracy w szczególnych warunkach, nie podlega też okres korzystania z zasiłku macierzyńskiego bowiem okres niewykonywania przez odwołującą pracy w szczególnych warunkach wskutek choroby, za które otrzymała ona po dniu 14 listopada 1991r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w

razie choroby i macierzyństwa, przypadają przed dniem 1 lipca 2004r., tj. przed dniem wejścia w życie przepisu ust. 1a pkt 1 dodanego do art. 32 ustawy o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez art. 1 pkt 16 ustawy z 20 kwietnia 2004r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121, poz. 1264). Ta ostatnia ustawa nie zawierała przepisów przejściowych. W związku z tym dodany przez nią przepis art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych może mieć zastosowanie wyłącznie na przyszłość, tj. do stanów faktycznych po dniu 1 lipca 2004r. (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 lipca 2008r., K 33/06 - OTK-A 2008 r. Nr 6, poz. 106). Przepis ten nie ma natomiast zastosowania do tych pracowników, którzy, tak jak ubezpieczona, określony w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunek stażu pracy w szczególnych warunkach, w wymiarze co najmniej 15 lat, spełnili przed 1 lipca 2004r., co więcej, do dnia wejścia w życie ostatnio powołanej ustawy emerytalnej, tj. do 1 stycznia 1999r. Należy więc przyjąć, że przerwy w pracy spowodowane czasową niezdolnością do jej wykonywania w związku z chorobą i korzystaniem z wynagrodzenia lub świadczeń z ubezpieczenia społecznego z tego tytułu są okresami, w których pracownik zachowuje status osoby wykonującej pracę w szczególnych warunkach. Okresy pobierania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub zasilku chorobowego przypadające po dniu 14 listopada 1991r. wlicza się do stażu pracy w szczególnych warunkach (vide uchwała SN z dnia 27 listopada 2003r., III UZP 10/03 - OSNP 2004r. Nr 5, poz. 87 oraz wyrok SN z dnia 30 lipca 2003r., II UK 323/02 - OSNP 2004r. Nr 11, poz. 197). Nie budzi też wątpliwości, że do okresu pracy w szczególnych warunkach zalicza się okres urlopu macierzyńskiego (vide wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2012r., II UK 82/12, publik. OSNP 2013/19-20/230).

Bez znaczenia pozostaje także fakt, że odwołująca nie przedłożyła za sporny okres świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Fakt wykonywania takiej pracy został wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia - w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (vide uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, że ubezpieczona po doliczeniu do uznanego przez ZUS okresu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 12 lat, 3 miesiące i 15 dni, okresu spornego w wymiarze 3 lat, 8 miesięcy i 13 dni, legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999r. wymaganym 15 - letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, Nadto Sąd uznał, że z momentem złożenia ponownego wniosku o emeryturę, odwołująca spełniła wszystkie warunki uprawniające ją do otrzymania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Na marginesie wskazać należy, że nie sposób przyjąć, że odwołująca nie przedłożyła nowego dowodu, zobowiązującego organ rentowy do ponownego ustalenia prawa do emerytury, skoro do ponownego wniosku o to świadczenie załączyła ona oświadczenie świadka i świadectwo potwierdzające wykonywanie przez świadka, również w spornym okresie, pracy w warunkach szczególnych.

W związku z powyższym Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji, przyznając ubezpieczonej, prawo do emerytury od 1 grudnia 2017r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku o to świadczenie. O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804, ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia.

(-)SSO Mariola Szmajduch